

משל למלך ששלחו לו דורון שאינו ראוי למלך

לְמִלְכָּא דְשִׁדְרוּ לֵיהּ דִּירוּן, חָמָא לֵיהּ מִלְכָּא דְלֹא

אִיהוּ כְּדָאי לְקַרְבָּא קַמֵּיהּ, משל למלך ששלחו לו דורון

וראה אותו המלך שאין הדורון ראוי להקרוב לפניו **אָמַר מִלְכָּא, אֲסִיקוּ [ג]**

הַהוּא דִּירוּנָא, וְהָבוּ לֵיהּ לְכִלְבָּא, אמר המלך הוציאו אותו הדורון

ותנו אותו לכלב **דְּלֹא אִיהוּ כְּדָאי לְאַעְלָא קַמֵּאי** כי אין הדורון ראוי

ובדאי להעלות ולהכנס לפני. **כִּדְ בְּשַׁעְתָּא דְקַרְבָּנָא אֲתִקְרִיב, וְלֹא**

אֲתִקְבֵּל בְּרַעְוָא, כך בשעה שהקרבת היה נקרב ע"ג המזבח ולא היה הקרבן

מתקבל לרצון **דִּירוּנָא לְכִלְבָּא אֲתִמְסֵר** נמסר אותו דורון שהוא הקרבן

לכלב שהם החיצונים. **וּבְגִין כִּדְ הוּוּ חָמָאן, דִּיּוֹקְנָא דְכִלְבָּא עַל**

גְּבִי מְדַבְּחָא ומשום כך היו רואים צורה של כלב על גבי המזבח ולא שהחיצונים

עצמם היו עולים ע"ג המזבח לקבל את הקרבן ח"ו אלא מלאך קדוש היה מוציאו לחיצונים

כענין שהמלך ציווה לעבדיו להוציא את הדורון לכלבים (רמ"ק).

ביום השמיני למילואים היתה שמחה גדולה בכל העולמות

תָּא הָוִי כְּתִיב בא וראה שכתוב בפסוק ביום השמיני למילואים (דף ל"ג ע"א)

(ויקרא ט) **וַיִּתְעַצַּ אֵשׁ מִלְּפָנֵי יְיָ וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת**

הָעוֹלָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דָּא אֹרִיא"ל, שאש שירדה ע"ג המזבח

אור הרשב"י

[ג] גירסת הרמ"ק אפיקו.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

הוא המלאך אוריאל דַּאֲתַחְזִי בְּשִׁלְהוֹבִיתָא דְּאִשָּׁא עַל מְדַבְּחָא,
 שנראה בשלהבת של אש ע"ג המזבח כְּמָה דְּאֲתַמַּר רַבִּיעַ עַל קְרַבְנָא
 כמו שלמדנו שהיה רובץ על הקרבן. וְכִדְרִין חֲדוּוֹתָא הָוּה בְּכֻלָּא, דְּהָא
 אֲתַקְבֵּל בְּרַעְוָא, ואז השמחה היתה בכל העולמות מחמת שהקרבן התקבל
 ברצון כְּמָה דְּכַתִּיב, וַיֵּרָא כְבוֹד יְיָ אֵל כָּל הָעָם כַּמֶּשֶׁכַּח בַּפֶּסוּק
 וירא כבוד ה' אל כל העם דהיינו שנראה כבוד ה' מחמת שהתקבלו הקרבנות ברצון. וְאִי
 לָא הָוּה עֲרַבּוּבִיא דְּבְנֵי אֶהְרֹן, ואלולי שנתערבה השמחה מחמת
 מיתתם של בני אהרן מִן יוֹמָא דְּנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, לָא
 אֲשִׁתְּכַח רַעְוָא הָכִי לְעֵילָא וְתַתָּא מהיום שיצאו בני ישראל ממצרים
 לא נמצאה שמחה ורצון כזה למעלה ולמטה.

רעיא מהימנא

מקשה, איזו הנאה יש להקב"ה בקדשים שנשרפו בחוץ

פְּקוּדָא דָּא לְשָׂרוּף קְדָשִׁים בְּאֵשׁ. וְאַבְתְּרִיהּ מצווה לשרוף
 באש את הקודשים שהוא הפר שמביא הכהן משיח שחטא ואח"כ המצווה של
 וְהִנּוֹתָר מִבֶּשֶׂר הַזֹּבַח בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל.
 תְּנַאֲיִן וְאַמּוֹרָאִין. בְּסִתְרֵי תוֹרָה, ואומר הרעיא מהימנא תנאים
 ואמוראים בסודות התורה שהם סודות הנשמות וקרבתם לקב"ה (רמ"ק) אֵית קְדָשׁ,

וְאִית קְדָשִׁים, וְאִית קְדָשׁ קְדָשִׁים יש שהם במדרגת קודש ויש שהם במדרגת קודשים ויש שהם במדרגת קודש הקודשים. **מִה הִנָּאָה אֵית לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּקְדָשִׁים דְּאֵתוּקְדוּ** וקשה איזו הנאה ותועלת יש לקב"ה בקודשים שנשרפו בחוץ (רמ"ק). **אִי תִימָא בְּנִין יִצְחָק**, ואם תאמר ששרפת הקודשים בחוץ היא לעורר ולהזכיר את זכותו של יצחק **דְּבִשְׁעָתָא דְּיִשְׂרָאֵל בְּעָקוֹ, סָלִיק אֲפָרוֹ שְׁל יִצְחָק קַמִּיהּ**, שבשעה שעם ישראל בצרה עולה זכרון אפרו של יצחק לפני הקב"ה **דְּאִי חֲיִיבִין שְׂרִיפָה אֲשֵׁיתִיבוּ בְּגִינְהוּ** שאם עם ישראל חייבים שריפה ח"ו ינצלו בזכותו של יצחק ולכן אנו שורפים את הפרים לעורר את זכרון אפרו של יצחק (רמ"ק). **הֲאִי לְדֶרְשָׁא אִיהוּ** הרי זה אינו אלא רק לדרשה ואינו עיקר וסוד הענין דלפ"ז אין בקרבנות הנשרפים דרך ייחוד כשאר הקרבנות אלא רק לעורר את זכות יצחק (רמ"ק). **וְאִי תִימָרוּן בְּגִין (צְדִיקָיָא) (נ"א וְאִי בְּגִין) בְּנֵי אֲהֵרֹן דְּהוּוּ שְׂרִיפַת קְדָשִׁים**, ואם תאמרו שזה בכדי להזכיר את זכות הצדיקים שהם בני אהרן שהיו כמו שריפת הקודשים **דְּכָתִיב בְּהוּן וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנַי יְיָ וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמוּתוּ. וּמִיַּתְּהוּן כִּפְרָה לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׂרִיפַת קְדָשִׁים**, שכתוב בהם ותצא אש וכו' ומיתתם היתה כפרה על עם ישראל כמו שריפת הקודשים ולכן שורפים את הקודשים בכדי לכפר **אוּף דָּא לְדֶרְשָׁא קָא אָתִי** גם כאן קשה שזה אינו אלא רק לדרשה ואין הוא עיקר וסוד הענין.

שלושה גוונים של אש המלכות – אש לבנה כנגד התורה והכהן, אש שחורה כנגד הנביאים והלוי, ואש תכלת כנגד כתובים וישראל

אֵלָא, תִּלְתּוּ אִשִּׁין בְּשָׂרָנָא אלא סוד הענין הוא שישנם שלושה גוונים של

אש בנר שהיא המלכות (רמ"ק): **אִשָּׁא תְּוֹרָא, וְאִשָּׁא**

אוֹכְמָא, וְאִשָּׁא תִּכְלֵתָא אש לבנה מצד החסד ואש שחורה מצד הגבורה

ואש תכלת מצד המלכות עצמה (רמ"ק). **לְקַבֵּל: תּוֹרָה,** והם מכוונים כנגד תורה

שהיא בחסד כמו שכתוב ותורת חסד על לשונה (רמ"ק) **נְבִיאִים,** שהם מצד הגבורה

(רמ"ק) **וּכְתוּבִים** מצד המלכות (רמ"ק). **לְקַבֵּל** וכן הם מכוונים כנגד: **כֹּהֵן,**

שהוא בקו ימין של החסד **לְוִי,** שהוא בקו שמאל של הגבורה **וְיִשְׂרָאֵל** שהוא בקו

אמצעי כמו המלכות שהיא בקו האמצעי (רמ"ק). **וּתְכֵלֶת אִיהִי שְׂכִינְתָא,**

קְרִיבָא לָן, ותכלת היא סוד השכינה שהיא קרובה לנו בני **וְאִיהִי אַחֲרֵי**

בְּאֵינוֹן פְּתִילוֹת, בְּכַנְפֵי מְצוּדָה, והיא אחוזה בפתילות שהם נשמות בני

(רמ"ק) ע"י כנפי הבגד שמקיימים בהם מצוות ציצית **דְּאֶתְמַר בְּהוֹן וְעָשׂוּ**

לָהֶם צִיצִית שנאמר בהם ועשו להם ציצית דהיינו שמכיון שנשמות עמ"י נקראים

פתילות אז לכן השכינה שהיא קרובה אלינו לקבל את התעוררות מעשינו הטובים והיא סוד

התכלת ולכן היא שורה באלו הפתילות של הציצית (רמ"ק). **וְהֵאֵי תְכֵלֶת**

דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא, אִיהִי דִינָא, ואותה התכלת שהיא השכינה היא דין ולכן

נקראת תכלת מלשון כליון (רמ"ק) **דְּאֶכִּילֵת קְרַבְנִין וְעֶלְוֹן** והיא האש

האוכלת את הקרבנות והעולות הקרבים ע"ג המזבח וזוה מתמתקים דינה (רמ"ק).